

Urho Kekkosen kansallispuistossa

Kekkosen puistossa on se hyvä puoli, että alue mahdollistaa hyvin monenlaisen reittisuunnittelun. Suuren pinta-alansa takia auto pitää jättää kauas kairasta ja siinä se jutun ydin juuri piileekin.

Näitä maisemia kannattaa odottaa

syksyllä

25.9.-1.10.2001

Vaelluspäiväkirja

I päivä

Vaelluspäiväkirja Lukuisten matkakertomusten innoittamana mekin ajoimme autolla Marivaaran laelle. Kyllähän sinne pääsi kohtalaisesti, mutta onko siinä mitään järkeä. Jotkut hurjat ajoivat jopa tien päähän. Jos olet aloittamassa vaellusta ko. alueelta, niin suosittelen seuraavaa: Aja Marivaaran juurelle ja nouse autosta. Kävele mäkeä ja mieti mitä teet, jos alusta hajoo louhikkotielle. Entä jos maastosta tullessasi onkin satanut vettä ja urat ovat vielä syvemmät, tai maassa onkin 10 cm lunta. Mekin mietimme asiaa, mutta vasta pois lähtiessämme. Onneksi ei käynyt mitään. Tietä on hyvä kävellä Pajuojaalle, jossa maistuukin jo kuppi kuumaa. Rinkkani painoi lähtiessä 18 kg. En harrasta ekstremeä, mutta osittain itse kuivatettu ruoka keventää lastia huomattavasti.

Varsinainen maasto-osuus alkoi vaihtelevassa säässä. Pari räntäkuuroa kasteli metsän, mutta ei haitannut reippaita kulkijoita. Kopsuskuusikolle johti polku, jota oli helppo seurata. Poroaitaa seuraamalla ajautuikin automaattisesti Irtonais-Auhtille. Kopsuskuusikon ylä- ja alareitti ovat yhtä huonoja. Paikoin vetistä RiSua (rinnesus). Poroaitaa mukaillen edelleen Auhtijoen huipulle, josta kompassisuunta pohjoiseen. Jaurun rotkoon pääsee ihan hyvää reittiä, kun vähän katselee eteensä ja väistelee käyriä. Rotkon pohjalla totuus taas paljastuu, kun lahkeet kääritään ja annetaan tuta säärien verenkierrolle. Joki on ylitettävissä Siulanruoktun kämpän kohdilta, mutta rinka kannattaa löysätä hyvin, mahdollisen hukkumisen estämiseksi. Kämppähän onkin meille jo tuttu ja turvallinen ennestään. Veden kantoa, puiden tekoa ja kamojen levittämistä perinteiseen tapaan. Dachau (kamina) veti taas isänmaallisesti ja tuotti lämpöä riittävästi. Illalla piti vielä tehdä ulkona pienet kynsitulet. Olo oli niiiin raukea, kun tajusi, että tämä kauan odotettu reissu on taas totta. Guide (Kuukkeli) kävi taas toivottamassa meidät tervetulleeksi erämaahan.

II päivä

Elämä jatkui taas klo 07:00 herätyskellon piipitykseen. Masu sai jälleen perinteisen aamupalan ja ruho kammettiin liikkeelle. Loputon määrä rappusia rotkon laelle ja hiki oli jo otsassa. Vaatetusta piti heti keventää, vaikka lämmintä oli vain muutama aste. Suuntasimme länteen kohti Hammaskotaa. Siulaojan maisemat olivat mieleeni kovasti. Kirkkaat ja jääkylmät tunturipurot solisivat iloisesti. Vettä piti aina koukata kuksalla ja irvistää päälle. Ojan alku-uomalla oli hyviä taukopaikkoja ja keittelimme saikat kaasulla. Maasto oli niin hyväkalkuista, että otimme perstuntumaisen kompassisuunnan länteen. Tulimme vanhalle tukkitielle ja löysimme idyllisen kammin lammen rannalta. Päivän menetys: hävinnyt sadeviitta jonnekin Kirakkavaaran pohjoispuolelle. Onneksi omistan Gore-puvun, jonka otin heti käyttöön.

III päivä

Mustikkakiisselit ja myslit taas kitusiin ja ihailemaan upeaa auringonnousua. Talsimme Hammaskurun kämpälle, josta lähtikin kulunut polku Luirolle. Ilma suosi ja hermo lepäsi. Koin saman elämyksen kuin aikaisemmillakin reissuilla. Kolmantena aamuna ei korvissa enää kuulu kosmista kohinaa. Mukava tunne, jota ei voi kuvata. Se pitää kokea itse! Pidimme tauon Kärppäjärvillä, kuten varmaan monet muutkin. Sen voi päätellä helposti erinäisistä vaatekappaleista ja ihme-esineistä, joita eteen ilmestyy. Sitten nousimme vedenjakajalle ..ja mykistävä Liurolaakso laskeutui eteemme. Ihanat näkymät!! Polku jatkui järven rantaan, jossa olikin oikein kämppäkylä. Joidenkin mielestä paratiisi erämaassa. Minusta ehkä kuitenkin urbaanilähiö. Asetuimme asennoitumisvaikeuksistani huolimatta Luiro-Hiltoniin. Tilaa oli kahdelle varsin riittävästi. Onhan tämä tietysti hieno tilaisuus nauttia verorahojemme oikeasta käytöstä. Illalla lämmitettiin sauna ja Jyrki heitti talviturkin (jo).

IV päivä

Aamulla oli upea usva ja pakkasta. Pakkasimme päiväreput ja lähdimme nousemaan tuntureille. Ensin tutustuimme legendaariseen Raappanan kammiin. Sitten jatkoimme pohjoiseen ja kiersimme Apujoukkojenvaaran myötäpäivään. Matkalla oli poroerotusalue, muutamia porokämppejä ja laavu hienolla paikalla. Puronreunaa kivutessamme näimme runsaasti riekkoja. Maisemat olivat iso ilo silmälle ja maasto helppokulkuista. Lumi- ja Ukselmapäältä näkyi kymmeniä kilometrejä joka suuntaan. Tuli jotenkin pieni olo. Tarkastimme lumettoman Lumikurun ja Jykä haki vettä Paratiisikurusta. Suunnittelimme Sokostin kepittämistä, mutta kello ja trippi näytti jo satasta, joten lähdimme laskeutumaan alas. Riitelmäpää oli ikävää rakkaa aina Jaulutuskurulle asti. Itse Jaulutuskuru oli kuitenkin hieno paikka, jossa kaksi tunturipuroa yhtyy.

V päivä

Piip Piip 07:00 ja silmät auki. Rähmät silmissä, kalsarit jalassa ulkovessaan.. täällähän on pirun kylmä.. ja maassa 10 cm lunta!! Jaahas, talvi tekee tuloaan. Rinkasta piti etsiä jo fleece ja Gore kenkiin sipaista tuore kerros mehiläisvahaa. Vaikka ilma oli kylmä (-6 C) ja tuulinen, niin aurinko lämmitti hiukan. Oli mielenkiintoista havaita miten luonto muuttui, kun lumi peitti maan. Kontrasti hävisi, silmiä kirveli ja polkuja ei ollut missään. No, tosi Jepet ei pienestä säikähdä. Palasimme vedenjakajaa Kärppäjärville, jossa kaasutimme taas saikkavedet; lumisateessa. Sitten saavuimmekin Hammaskurun kämpälle. Illalla kuunneltiin perinteisesti Göstan Koe-eläinpuistoa ja otettiin pari keskinotkeaa siivua Vana Tallinnaa.

VI päivä

Päivätaival Siulanruoktulle meni paluumaisemia ihaillessa. Lumi sulii pääosin pois ja aurinko paistoi. Kämpällä oli joku ihme mettämies pitämässä viikon leiriä. Riekot roikkui eteisessä. Unbelievable??

VII päivä

Heitimme hyvästit luonnonkauniille paikalle ja turrutimme jalat taas Jaurun jääkylmässä vedessä. Koska oli taas kuiva syksy, niin vettä oli vain n. 30 cm. Kalibroimme kellot, nousimme 240 m:n käyrälle ja kävelimme Jaurua ylävirtaan. Alku oli hyvää polkua, mutta sitten biotooppi muuttui lehtipuumaiseksi ja Auhtijoen luoteispuoli oli paikoin aikamoista rämettä. Nousimme poroaidalle ja nappasimme kopin tutusta reitistä. Tauon pidimme taas Irtonais-Auhtin kaakkoispuolella, jossa oli kuusien suojassa kiva puron ranta. Keli suosi ja oli kiva palata autolle. Rinkka painoi enää 11 kg. Pääsimme onneksi Marivaaran laelta pois, vaikka vähän hirvittikin. Kyllä oli taas upea reissu!! Ruska pinnisteli loppusuoralla ja talvi teki tuloaan. Kun mitään haavereita ei käynyt ja seura oli hyvää, niin voiko enää enempää toivoa. No tietysti se, että tänne on päästävä uudestaan!

Radiossa kerrottiin, että mies oli kadonnut koiransa kanssa Itäkairaani. Kuuntelimme radiota päivittäin, mutta asiasta ei puhuttu enää sen koommin?? Paluumatkalla Rovaniemellä pizzaa syödessä tarjoilija kertoi, että etsintäpartio löysi Jaurun maisemista koiran, joka johdatti partion kuolleen miehen luokse. Voi tuhannen turkinpippuria!! Olimme juuri samoilla alueilla. Tapauksen kulun kun olisi tiennyt, niin olisi ehkä voitu ehkäistä tapahtuma. Kyllä harmitti!

Tämä kertomus on osa kotisivuani www.lehteinen.com

Käy katsomassa mitä muuta sieltä löytyy.